

JURNAL DE SCIINȚE.

ESE DE PATRU ORI PE LUNĂ

Prețul abonamentului:

Bucurescl. . . . 64 lei pe an
Districte 69 — —

REDACTORI:

Dr. C. ESSARCU și Lt. D. ANANESCU.

ABONAMENTELE

se fac la Redacția, Strada Seraphim, ce 1 dice a Pensionatului No. 10, în dosul Coltzi, și la DD. Librari.

Coprind: Instrucția și Educația Consiliul general — Ursul — Salvia aromatică — Varza — Varietăți. —

INSTRUCȚIA ȘI EDUCAȚIA.

•Ne se poco io vi dia da imputar sono,
Chè quanto io poso dar, tuto vi dono.

Ariosto

Dacă pucin vă dați, nu sunt de imputat
Căci cât pot da, tot vă dați.

•Popolul care are celle mai bune scholl
este cel d'ântéii dintre populi; daca nu
este astăzi va fi mâine.

(•Iules Simon• l'Ecole).

ATRIBUȚIILE CONSILIULUI GENERAL AL INSTRUCȚIUNII PUBLICE

Cititori nostri au vădit¹⁾ cum, o personă foarte competentă în materie de instrucție publică, D. V. A. U., înțelege atribuțiile ce s'ar cuveni unui corp așa de important ca consiliul general al Instrucțiunii publice.

Noi nu voim a cerceta care ar trebui să fie în viitor atribuțiile acestui înalt corp, dar dorim să precisăm care sunt atribuțiile actuale ce legea îi acordă.

O discuție destul de animată asupra acestui punct s'a ivit între membri Consiliului permanent și al Consiliului general, după cum se vede în desbaterile reproduse de monitorul oficial.

Art. 28 din legea instrucției dice:

„Consiliul general va fi consultat asupra tuturor chestiunilor care au raport la întinderea și îmbunătățirea instrucțiunii.“

Este evident că legea nu dă într'un mod explicit drept de inițiativă Consiliului; toate chestiile înșă care au raport la *întinderea și îmbunătățirea instrucției* sunt de competența sa; și când D. Ministru vine a consulta consiliul asupra *întinderii și îmbunătățirii*... învățământului primar spre ex. nu e chestie relativă la acest învățământ pe care consiliul să nu fie în drept a o atinge.

Consiliul a crezut însă de cuviință să și reglementeze modul cum înțelege a se ocupa de aceste chestii.

În raporturile celor patru comisii ce saū ales în sînul consiliului (veđi N. precedent) Consiliul a crezut că trebuie a se ocupa special și în modul cel mai restrîns de a-celle chestii numai ce sunt legate într'un mod direct de propunerile D-lui Ministru.

A crezut că trebuie să pue în relief a-celle chestii fără să le amestice cu altele

1) Veđi Nr. 34 al Naturel.

ce se țin de dînsele într'un mod mai puțin direct.

N'a cređut însă că acestea trebuiesc lăsate la o parte și 'și a *reglementat* modul tractării lor prin ceea ce s'a numit propunerii relative la întinderea și îmbunătățirea instrucției, provenite diu partea membrilor Consiliului, propunerii, care, într'un mod implicit, sunt conținute în propunerile D-lui Ministru.

Iată, dacă nu ue înșelăm, ideea care a făcut pe comisia însărcinată cu elaborarea *regulamentului interior* să admită acel articol (Art. VII) în contra căruia a protestat cu o persistență atât de mare Onorabili membri delegați ai consiliului permanent.

Acest articol încă o dată nu face de cât să *reglementeze* modul cum Consiliul general înțelege a se ocupa de questiile relative la întinderea instrucției.

A voit să pue pe un al doilea plan questiile care nu se lęgă de cât într'un mod indirect de propunerile D-lui Ministru și 'și a reglementat tractarea lor prin Art. VII al *regulamentului interior*.

Iată tot.

A voit mai cu sémă să înlătore pe acest al doilea plan acelle dorințe a căroră realizare nu se pôte efectua de cât printr'o modificare a articolelor legii.

N'a cređut că trebuie să confunde cereri imediat realizabile, și neîntilhind nici un obstacol, cu cereri pentru a căroră aplicație multe din articolele legit constitua un obstacol ce nu se pôte îndată ridica.

Legea însă este prefectibilă. Consiliul general, compuindu-se de ómeni ce sunt în poziție de a cunósce mai bine de cât oricine trebuințele instrucției, pót formula cereri pentru modificarea acelor articoli care ar putea pune obstacole *intinderii* și *îmbunătățirii* instrucției în țerră.

Nu scim dacă onorabili delegați ai consiliului permanent 'și au înțelles bine atribuțiile când au cređut că pot avea dreptul să împedice modul cum Consiliul înțelege a 'și face regulamentul seú interior.

Să suposăm chiar că Consiliul general 'și a atribuit un drept pe care legea nu i 'l a acordă.

De unde Onor. Domni delegați 'și au însușit atribuția de a protesta în contra unui act ce n'are a face nimic cu lucrările Domniei lor?

Domni membri din Consiliul permanent se află în sînul Consiliului general ca să delibereze asupra questiilor relative la întinderea și îmbunătățirea instrucției, ca să aducă luminele și explicările cerute, ca să 'și defindă actele când acestea sunt atacate... dar ca să proteste în contra modului cum consiliul general înțelege a se reglementa, chiar când această reglementare ar merge în contra vre unei dispoziții ale legii, de unde această atribuție?

Cei trei membri ai Consiliului Permanent ce se află în sînul Consiliului general susțin-asemena că sunt delegați D-lui Ministru.

Noi credem că sunt delegați Consiliului Permanent pe care Domniilor reprezintă în Consiliul general.

Dacă D-l Ministru e presidentul Consiliului Permanent este în aceeași timp presidentul consiliului general. Acesta nu însemnăză nimic.

Credem că ar fi mai cavaleresc din partea onorabililor delegați ai Consiliului Permanent de a nu scóte neîncetat pe D. Ministru pentru a 'l pune înaintea Consiliului general și pentru a se ascunde sub scutul Domniei-Salle.

Mai cavaleresc ar fi de a se presinta cu propriile domniei-lor arme; și ar fi aprețuită de toți delicateta Domniei lor de a nu presinta corpul D-lui Ministru la vre o săgétă indiscretă ce vre un indiscret mem-

bru al Consiliului general ar fi dispus să arunce în contra delegaților Consiliului Permanent, a căroră atitudine resbelnică va fi deșteptat pôte vre o umóre bellicósă.

Dar destul despre acésta.

În locul D-lui Apostolénu, represintând Consiliul de Stat, s'a numit membru al Consiliului general D. P. Poenaru.

Acest veteran al schólelor Române, membri consiliului vor fi fericiți și onorați de a'l avea în sînul lor. Lunga sa experiență și întinsele salle cunoscînțe vor da o mare greutate cuvintelor salle și persóna sa va inspira tutulor o respestuósă deferință.

Noi, public, care citim desbaterile Consiliului reproduse în Monitorul oficial credem că onorabili membri ai acestui Consiliu intră în prea multe considerații și explicări care adesea ni se par inutile.

Credem că ar fi trebuit să se întroducă în Regulamentul interior al Consiliului un articol care să dică: Discuția asupra unei questii se va închide când majoritatea Consiliului va declara că este îndestul luminată.

Acest articol neputând fi întrodus în Regulament de cât în sesiunea viitoare, discreția și tactul membrilor va înlocui pôte în anul acesta absența lui. E.

URSUL¹⁾

Ursul, mai nainte de sosirea omului pe pământ, era singurul animal cu patru piceóre care avea privilegiul de a se ridica în sus pe piciórele din dărăt și a se servi cu labele dinainte ca cu nisce mâini.

Posibilitatea de a sta drept, apropiându-se de atitudinea verticală, care constituă privilegiul exclusiv al omului, făcea din urs un animal mai pre sus de cele-l-alte animale.

Deci, ca toți aceia ce au domnit cât-va timp, ursul a avut slăbiciunea să se credă singurul guvern legitim.

El nu pôte să erte pe om că i a luat locul, și i consideră ca un răpitor al sceptrului său, ca un usurpător al autorității salle.

Ursul este emblema ómenilor cađuți de la putere, emblema pretendenților goniți după tron și care speră restaurații imposibile.

Pentru densus, vârsta de aur este vârsta în care domnia ursul.

Ursul represintă ideea eternei protestații a Rutinei în contra Progresului, a celor bătrâni în contra celor tineri.

Pentru aceste cause, ursul nu pôte să recunoscă

suzeranitatea omului fără să renunțe la drepturile salle la tron.

Aceste considerații explică totă istoria naturală a ursului, povestesc obiceiurile salle, arată modul său de a trăi.

Misanthropia sa este cunoscută; cunoscute, obiceiurile salle solitarii. Ceea ce se înțelege lesne având în vedere părerea de rău și întristarea ce încercă cine-va când se vede cădut dela putere.

Înțeleg misanthropia ursului, dar mărturisesc că arăta prea multă micșorime de spirit având pretenția ridiculă de a se crede superior omului și mai apt de cât densus pentru a domni.

El a mormoit cât-va timp în contra guvernului celui-noi, pe urmă s'a retras în domenele salle pentru a face opoziție precum fac, de când lumea e lume, partisansii dynastiilor căđute.

Domenerile ursului sunt pădurile stufoase, munți ripoși. Acolo el a trăit solitar un mare număr de secolii asteptând pe fie-care și o restaurație chimerică. Pe urmă, urându-i-se în singurătatea sa, din opoziția ce făcea prin cugetare și prin cuvinte, a trecut în opoziția ce se face prin acte.

Eși din cuibul său ca să se arunce pe teritoriul

¹⁾ Veđi Nr. 27 Ursóica și pai ei.

inemicului, îi atacă turmele și i se întâmplă câte o dată să menănce chiar pe cioban.

Deci, era imposibil ca asemenea provocații să nu fie însoțite și din partea omului de *represalii*. Resbel pentru resbel.

O persecuție savantă și pe o scară întinsă se organizează în contra ursului turlac. Peste câte-va secole ursul dispăru din locurile șețe, din câmpiile locuibile și urși ce mai remaseră se refugiară prin cele mai stufos-păduri, prin pescerile cele mai ascunse, pe munți cei mai înalți.

Ursul cată să-și sufere nenorocirile cu stoicism.

Invins, el ar trebui să-și mărturisască inferioritatea, dar e mai mult dispus a atribui învingerea sa deșertăniilor partisanilor săi de cât superiorității omului.

El crede cu sinceritate că omul ar fi fost subjugat fără ajutorul calului și al câinelui. De aceea el a declarat o ură implacabilă în contra acestor două animale pe care el îi acuză de a fi trădat cauza bestiilor cu patru picioare. Ursul din California mai cu seamă a jurat calului un resbel de moarte și îl atacă pretutindeni ori unde îl găsește.

Ca ori cine care a domnit, ursul din toți carrașieri este acela care suferă mai mult de pierderea libertății.

Se poate domestici din cauza înaltei sale inteligenței, dar el nu abdică nici odată personalitatea și drepturile sale. Țiganul ursar îl pune adesea în lanțuri și îl face adesea cu cruzime să simțască sclavia, dar nu știe că amarăciunea deșteptă în inima sclavului său conștiința degradării în care acesta se află.

Când e tractat cu blândețe, tractat mai cu seamă pe un picior de egalitate cu omul, ursul este politicoș și plăcut; din contră, atacat în orgoliul său, ursul nu iartă nici odată. S-au vădut adesea urși rupând lanțurile ca să-și resbuie de vre un affront primit, și sfârșind pe acela ce l-a insultat și pe toți complicitii lui.

Forța musculară a ursului este prodigioasă. S-au vădut urși oprind de odată și omorând cu o lovitură de labă cai viguroși, alți întorcându-se în vi-

suinele lor cu câte un berbec pe fie-care braț.

Dacă ursul în duelurile sale cu omul este mai tot-d'a-una învins, asta provine din superioritatea armelor omului și din ignoranța complectă în care se află a regulilor și procedărilor duelului.

Ursul, având obiceiul de a se ridica pe picioarele sale de din deret ca să atace pe vânător, comite greșală de a-și prezenta peptul lovirilor inemicului său care n'are trebuință de cât de puțin sânge rece ca să-și sfîșie pînțelele cu cuțitul său să-și izbescă cu glonțul inima.

După om și maimuță, ursul este cel mai înalt în rang printre mamifere, și prin urmare în Europa, unde nu se află guadrumane, el este cea mai de aproape rudă a noastră. Și acest titlu superior al ursului nu este scris numai în atitudinea sa verticală, și în conformația labelor sale care se apropie de ale noastre, dar încă în predominanța instinctelor sale *frugivore*. Ursul e puțin *carnivor*, trăiește mai mult cu fructe, cu miere și cu rădăcinile. Amorul său pentru smeură e cunoscut de toți.

În stagiunea când smeora lipsese ursul și aduce aminte că poate fi și *carnivor* și păcătuiesc câte odată devenind mîncător de miei.

Cred că trebuie să ținem socotela brutei de circumstanța atenuantă a fêmei, dacă vrem ca să fim scusați noi aștia, ființe raționabile, că ne mîncăm unii pe alții și ne măcelărim ca să ne petrecem timpul, fără nici un alt motiv.

Voiu cita un exemplu tras din istorie și care probă moderația instinctelor sanguinare ale ursului.

Se știe că Romani, care era un mare popor, simțeau o mare plăcere de a vedea pre creștini în gura bestiilor feroase și se înveseliau foarte când acești eritici erau sfîșiați și muriau în chinurile cele mai crude. Deci, ursul fu în acele timpuri primul *carnivor* care refuza de a da Romanilor o asemenea satisfacție. De aceea el fu exclus din serbătorile publice și fu oficial acuzat de partisan puțin zelos al cultului păgân.

Mai toți am auzit vorbindu-se despre generos-

tatea ursului. Mulți ne au făcut naratiile de întâlniri politice între oameni și urși. Urși s'au arătat adesea în aceste întâlniri foarte generoși.

Dar cunoscem și multe întâlniri dramatice și lup- te desesperate între om și urs. Păstram încă în memorie naratiile pathetice a unei întâlniri teribile între un urs și unul din DD. Crețulesci, întâlnire despre care toți Bucureștii a vorbit.

Câte o dată ursul se mulțumesc de a strânge pe om în brațe cu o atâta de mare dragoste încât îl înăbușează și pe urmă îl aruncă în proporție fără a'î face alt reu. Dar acesta este destul.

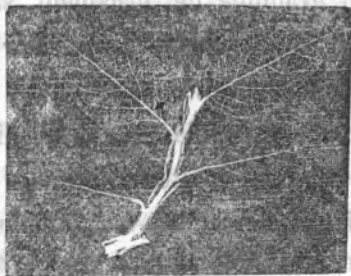
Am putea, amabile cititor, a'ți vorbi încă mult timp asupra istoriei naturale a ursului. Dar destul pentru astă-dî. Afară de asta veți avea câte ocazia de a cunoaște pe urși de aproape prin Domnia-ta însăși întâlnindu'î adesea în..... Aștia, dela extermitatea cea mai meridională a Gattelor pînă la in-

bucătura rîului Sena, în America de la Patagonia pînă la Labrador, în Europa dela capul Matapan pînă la capul Nord etc. etc.

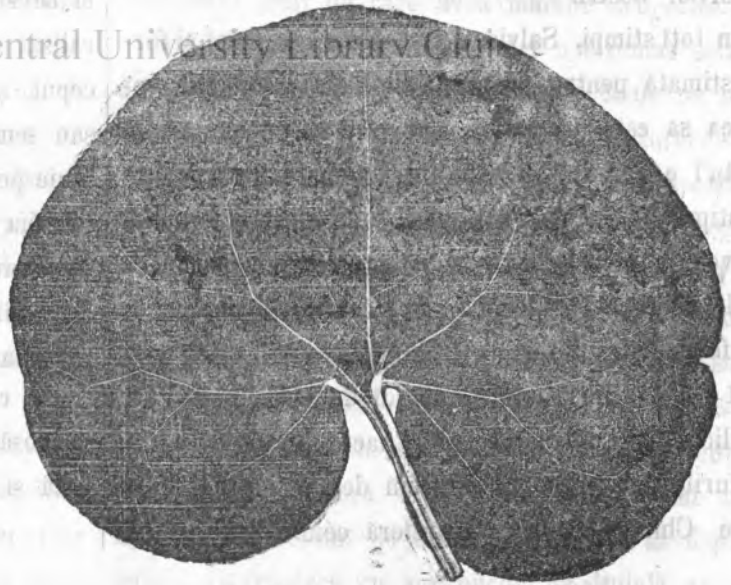
Nu vom publica în numărul de astă-dî continua- area articolelor ce ne trimise D. Directorul al In- strucțiunii publice D. Alessandrescu asupra *Defec- tuorităților legii Instrucțiunii publice* nici pe cele trimise de D. Aurelian directorul școlii de la Pantelimon asupra înființării școlilor reale și profe- sionale în țerră.

Cunoscem gustul puțin constant și trebuința de varietate a cititorilor noștri ca să'î mai lăsăm puțin în pace cu questiile relative la Instrucție și Educație.

Îi înștiințăm însă că nu pentru mult timp le vom da pace cu aceste questii. Ne rezervăm dreptul și ne impunem datoria de a reveni asupra-le. *E.*

Salvia Aromatica.

Fôie de Asarum.

SALVIA AROMATICA.

Tîmna e timpul când totă vegetația este palidă. Campiile care în tot timpul primăverii ș'al verei erau acoperite cu tapeturi verzi înveselitoare, acum sunt uscate și triste; foile arborilor îngălbinesc și usucă și cad; florile care ne amețiau vederea prin

strelucirea și varietatea culorilor și ne îmbătau prin parfumurile lor desfătătoare, acum se vestejesc și dispar, după cum toate sunt destinate în astă lume ca să dispară o dată. C'un cuvînt natura întrîgă ostenită d'atîta danț în timpul frumos, caută a se odihni și

pare că se prepară de somnul iernei a cărei asprimie începe a se simți.

Dar dacă nu mai este strălucire, nu mai este aparență frumoasă, fie care arbor, fie-care arbuleț se prezintă toamna încărcat de fructe delicioase, precum: meri, peri, persici, struguri etc. pe care a elaborat în timpul primăverii ș'al verei. — Se mai găsesc însă și ore care flori de toamnă, precum: ochiul bouului, flórea sórelui, mușetel, ș'altelé, dar n'au strălucirea și frumusețea celor de primăvara. Precum primăvara este timpul veseliei ș'al sburdălniciei, toamna este timpul melancoliei, al meditației, al maturității; dar tot-d'odată este și timpul abundenței ș'al recoltelor, precum și cel mai fecund în malatii.

Acum se culeg viile și porumbu; toți ómeni se pregătesc de iarnă, și fac provisie de fructe, de legumi, de flori aromatice și oficinale. P'ntre plantele de care se servă omul ca medicamente este și *Salvia officinalis*, despre care voim a vorbi ceva lectorilor nostri.

În toți stimp, *Salvia* a fost foarte renumită și foarte stimată pentru proprietățile sale medicinale, odoră sa este aromatică, dar tare și puțin plăcută, gustu'i e amară; ea este într'un mare grad excitant și stimulant. Prin acțiunea sa asupra sistemului nervos se pune p'ntre substanțele antispasmodice calde cele mai puternice, e recomandată asemenea ca febrifug (gonitor de friguri), cu toate acestea este mai puțin întrebuințat astăzi de cât în vechea medicină, se obișnuiesc a se face din foile și din virfurile florilor un fel de ceai destul de plăcut pe care Chinezii se țin că preferă ceaiului. În China

unele persoane fuméză astă plantă în locul tutunului; se mai servă cu densă spre a o aplica pe răni.

Salvia este o plantă care crește de sine în locurile uscate ale Europei meridionale; trunchiul său lemnos și pătrat e acoperit cu păr, foile sunt întregi cu codiță lungăreță și aspre la pipăit, cele mai de jos sunt albe pe fața dedesubt cele mai de sus de lângă flori sunt fără codiță, au formă ovală și sunt membrănóse la basă. Florile au coloră purpurie, albastră sau albă aședate împrejurul trunchiului; corola lor bilabiată, adică: are forma unei gure cu două buze, d'aceea și familia în care se află astă plantă se numesce familia labiatelor; staminele sunt în număr de două, caliciul este membranos, puțin colorat și mult mai mic de cât corola. Ovarul pistilului cu patru loge, în fie-care câte o semență, fructul uscat.

Astă plantă este mult răspândită în grădini sau ca plantă de ornament sau ca medicinală și florile ei se succed până la începutul toamnei. Ea s'a naturalizat chiar în unele părți unde nu creștea la început, și se înmulțesce cu repeziune prin tăiere sau semințe. În grădinile de ornament *salvia* se pune pentru frumusețe pe marginea răsórelor cu flori.

Fóia ovală de lângă *Salvia* este o fóie de *Asarum* sau *Nard* selbatic, o plantă din familia *Aristolochiilor* care are mai multe proprietăți medicinale ca și *Salvia*; are o odoră tare, un gust acru, puțin amar este stimulant și febrifug, dar în dosă mare lucră ca un purtatif, rădăcina uscată și făcută pulbere provocă strănutarea.

A.

VARZA

Popularitatea verzei este foarte mare la noi; dar nu e nimic în comparație de ce era ea la Romani și de ceea ce este încă astăzi la Germani. Varza a fost cunoscută, întrebuințată și chiar venerată de ómeni din cea mai depărtată vechime. Afară de

întrebuințările ei culinare era considerată ca un remediu precios, și nu se va mira nimeni dacă în vora spane că *Pythagoras* și a celebrat virtuțile, *Hippocrat* o considera ca proprie a scóte fierea din ficat; el o da fiartă cu miere la colici și la diarree;

asta era o formă de medicament prescris la colice și la diarreele cu fiere. Athenienele mâncau varză pe când erau lăuze, fără îndoială ca să își fie corpul liber. Caton cel bătrân a făcut un mare elogiu (laudă) verzei. Pentru dânsul, varza ținea locul medicinei ș'al medicilor pe care îi ura ca și pe Carthagena.

El credea că totă familia sa prin ajutorul acestei legume scăpase d'o ciumă care prăpădisse Roma și pretindea că numai prin întrebuițarea verzei Romani putuse să își apere câți-va medici Greci d'astă ciumă care cotropisise Roma.

Pliniu vorbește încă de puterea ce are varza în tratamentul mai multor maladii și mai cu seamă la reumatism; el a observat că persoanele care suferiau de reumatism și care se nutriau numai cu legume, p'ntre care varza ținea rangul principal, trebuia să încerce ore-care ușurințe. Așa se poate explica proprietatea ce atribuia verzei un medic din vechime (Galien) d'a vindeca lepra și diferite alte maladii.

Aristotel și mai toți filosofi naturaliști și medici ai antichității au atribuit Verzei proprietatea d'a preveni și d'a combate beția. Dacă Varza are ore-care proprietăți în contra beției, asta e datoré, probabil, unui princip care se transformă în corpul nostru în amoniac; și se scie că amoniacul gonesce beția¹⁾. Recomandăm dar persónelor dispuse la beție să mănânce multă varză. Alții negă cu totul astă proprietate fericită a verzei.

În fine entuziasmul pentru varză a fost așa de mare în cât îi a atribuit virtutea d'a vindeca pecinginea, rane, fistule gangrene, etc. Cu toate acestea Varza nu este astă-și considerată, în punctul de vedere medical, de cât ca un agent pucin exitant, antiscorbatic și pectoral. După unii medici Varza și napi trebuie să formeze principala nutriție a antiscorbaticilor. Adăogind cu acestea obiceiul cresonului ș'al cartofilor s'ar putea

dispensa d'un tratament pharmaceutic. Dar mai cu seamă sub formă de Varză acră face serviciuri mari marinarilor în lungile lor călătorii

Se dă cu mare avantagiū decocturi de varză în maladii pulmonare, răgușală, diferite tuse și oftică; atunci se dă sub formă de bulion pectoral, preparat cu vițel, puiū, melci, brósce țestóse, raci, brósce de baltă; se póte da asemenea amestecând gomă îndulcită cu zahar și cu miere, sau încă și mai bine cu sirop.

Se atribue decoctiei de varză proprietatea d'a disolva calculile urinare (piatra udului). Dacă se face tómnă tăieturi longitudinale la trunchiul verzei, curge un fel de suc care ar avea, după Hoffmaun ore-care proprietăți laxative. După uni acest suc are o așa de mare activitate în cât este de ajuns d'a freca negi ca să se vindece radical. Geoffroy raportă în privința acésta istoria unei servitóre care prin mijlocul acesta făcu să dispară cu totul în 14 zile mai mulți negi de care avea mâinile acoperite.

Din aplicația externă a verzei n'a ramas astă-și de cât aceea al foilor; aplicându-le calde pe pept a împucinat sau a risipit câte o dată durerile de pleuresie și chiar junghiurile. Aste foi provocă o abundanță exhalăție serósă locală; ceea ce face că le póte întrebuița cu folos asupra vesicătorilor.

Hufeland recomandă și pentru chelie d'a aplica de 2 sau 3 ori pe zi foi de varză, puind trei straturi unu peste altu, care prin exhalăția serósă ce provocă, fac să cadă pucin câte pucin toate cojile, după căderea cărora se termină tractamentul malatiei prin fricțiuni de uleiū. Într'adevăr ar fi prea fericit d'a vindeca cu așa pucină cheltuială adevărată chelie. Foile de varză se întrebuițéază asemenea cu ore-care folos pentru cataplasmurii.

Se scie că cataplasmurile de foi de varză sunt un remediū tot d'odată economic și neoffensiv, căci găsesce mai cu seamă însemnările sãlle în durerile reumatismale și artritice. S'au întrebuițat asemenea pe mamele spre a preîntâmpina sau a micșora inflamația acestor organe, spre a risipi astupăturile care se întâmplă după facere și se oppune la gră-

¹⁾ Amoniacul depărtéază cel pucin amețială din creeri sau congestia beției. Un pharmacist din Paris ne a spus că un împărțitor de scrisori de la postă, dat la patima beției, îi ceruse de mai multe ori câte-va picături de alcali volatil într'un pahar cu apă ca să își pótă urma serviciul.

mădirea laptelui la femeile care nu 'și allaptă copii.

Se mai dicem două, trei vorbe sub punctul de vedere al hygienei alimentare. Astă legume ocupă încă un rang deosebit în bucătăriile noastre ca condiment la supă și ca aliment; se digeră (mistue)

mai lesne de cât fasolea și mai cu sémă unele varietăți de varză precum: varza de Bruxel și conopida. În resumat varză pe lângă proprietățile sale medicinale este pentru toți un aliment substanțial și sănătos.

VARIETĂȚI.

Uscarea florilor și conservația culorilor naturale. Sunt aprópe 12 ani de când un chimist german a inventat în Englitera o procedare pentru a usca florile conservând culorile lor naturale. După ce că sute de femei și copile găsisse într'aceste procedări o ramură de industrie, un fabricant german cumpără fórté scump secretul și s'a îmbogățit apoi prin expeduirea florilor uscate conservând culorile lor naturale.

Pentru a conserva florile uscate cu culorile lor naturale trebuie a'și procura mai întâi o cutie cu capac căptușit; (cu culise) se scóte fundul și se introduce sub căptușala capacului un fel de pinză metalică. Pe urmă 'și procura o cantitate de nisip atât cât póte ține cutia, 'l cerne ca să 'l curețe de or'ce praf, 'l spală apoi și după ce s'a uscat 'l varsă într'o căldare; aci 'l încăldește și mișcându'l ne'ncetat, tór-nă peste dēnsul pucină grāsime. Trebuie să se observe ca nisipul să fie în proporție egală cu grāsimea, dar să nu se pue prea multă, pentru că încăldind'o se depune la fund și yatēmă florilor.

Monitorul industrial frances din care tragem aceste amēnunte dă pe urmă precedeu pentru uscarea florilor.

Dacă trebuie să uscăm florile fără a le face să pērdă culorile lor, se procede în chipul următor.

Se pune cutia cu capacu în jos, se varsă pe pinza metalică aprópe un deget de grāsime cu nisip preparat, pe urmă se aședă cu băgare de sémă florile ce voesce a usca, agăogind ne'ncetat atăta nisip cât trebuie ca să ție foile și ramurile în poziția lor naturală, fără să se atingă una p'alta, dar să fie peste tot înconjiurate de nisip.

Cutia fiind plină 'i aședă fundul și o pune într'un loc cald precum pe furnalul unui păınar sau cofetar, și se lassă acolo aprópe 48 ore, se scóte apoi încet culisa lăssád să trecă prin sită nisipul.

Dacă în colțul foilor se va fi lipit ceva bóbe de nisip, se pot deslipi isbindu-le cu precauțiune de pereții cutii.

Florile cu chipul acesta au conservat în perfect culorile lor naturale de și fiind cu totul uscate. Nu va fi de trebuință de cât pucin exercițiu pentru a manopera bine, și a calcula timpul trebuincios pentru uscat. Florile, ast-fel uscate forméză deja un articol de comerčiú, cu tóte astea este și mai bine d'a le face buchete, coróne etc. ocupația favorită a Dómnelor ș'a Domnișórelor.

MAMA ȘI COPILUL, iată un jurnal alle căria principe asupra Instrucției și Educației presintă cea mai mare affinitate cu ideile ce doresce a propaga Natura în societatea noastră. Vrem a ne imputa întârđiata noastră venire a vorbi cititorilor Naturei de importanța unui asemenea jurnal și de utilitatea lui pentru familiile române.

Îi urăm tot succesul ce merită și sperăm că dorința extravagantă a unora din Români noștri de a aduce plóe și vint prin slobozituri de tunuri și de pușci 1) nu'l va mai intrerupe regulele lui apariției.

— Ne pare reú că spațiul nu ne permite a vorbi despre expoziția națională de la Frumóse în Moldova.

1) Veđi No. precedent.